

ת"פ 56288/08/18 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו רמילה, מרוואת אבו רמילה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56288-08-18 מדינת ישראל נ' אבו רמילה ואח'

בפני כבוד השופט ארנון איתן

מאשימה מדינת ישראל

נגד

נאשמים

1. מוחמד אבו רמילה

2. מרוואת אבו רמילה

גזר דין

1. הנאשמים הם בני זוג ובני דודים (להלן: "הנאשם" ו"הנאשמת").

2. ביום 19.12.19 הודו הנאשמים בכתב אישום מתוקן והורשעו. בכתב האישום תואר שביום 17.7.18, בשעה 15:50, נסעו הנאשמים לחברון והעלו לרכבם את 3 בנות הדוד של הנאשם, שאינן תושבות ישראל. הנאשם נסע לכיוון ישראל ובזמן זה העבירה הנאשמת לידי הנאשם את תעודת הלידה של בנם. הנאשם העביר תעודה זו לידי אחת מבנות הדוד ונטל משלושתן את תעודות הזהות שלהן. הנאשמת הכניסה את תעודות הזהות לתיקה.

3. בהגיע רכבם למחסום חיזמה הזדהותה בת הדוד בפני הבודקת באמצעות תעודת הלידה שסיפקו לה הנאשמים והנאשם ציין לפני הבודקת לגבי בת דוד אחרת שהיא תושבת ישראל, על אף שאינה.

4. הנאשם הואשם בעבירת ניסיון להסעת תושב זר השווה שלא כדין עפ"י סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1925 (להלן: "חוק הכניסה לישראל") ולפי סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") וסיוע להתחזות לאדם אחר במטרה להונות, לפי סעיף 441 רישא וסעיף 31 לחוק העונשין. הנאשמת הורשעה בעבירת התחזות לאדם אחר במטרה להונות, לפי סעיף 441 רישא וסעיף 31 לחוק העונשין.

תסקירי שרות המבחן:

5. ביום 15.3.20 הוגשו תסקירים נפרדים ביחס לנאשמים. בתסקיר בעניינה של הנאשמת תוארה הנאשמת כבת 47, נשואה לנאשם ואם ל-5 ילדים. הנאשמת סיימה 10 שנות לימוד והיא עקרת בית המתגוררת עם משפחתה בשכונת עיסאווייה. הנאשמת תיארה מערכת יחסים זוגית ומשפחתית תקינה למעט קשיי פרנסה.

6. לנאשמת אין עבר פלילי קודם. היא הודתה במעשים בהם הורשעה והביעה חרטה על מעשיה. לטענתה, לא הבינה את משמעותם וחומרתם וניסתה לדבריה לסייע לבנות הדוד של בעלה להגיע

למסגד להתפלל.

7. שירות המבחן התרשם שהנאשמת היא אשת משפחה פשוטה ומסורה המנהלת אורח חיים תקין, אשר מודעת למעשיה ומבקשת שלא לשוב עליהם. שירות המבחן התרשם שאכן לא הבינה את חומרת מעשיה. במובן זה ההליך המשפטי היווה גורם מרתיע ומחדד גבול עבודה.
8. בנסיבות האמורות ציין שירות המבחן כי עולה דילמה האם להרשיע את הנאשמת שכן מצד אחד הנאשמת לא הייתה מודעת למעשיה ודי בהליך המשפטי כדי להוות הרתעה מספקת, אך מצד שני לא הוכח שהרשעה תוביל לפגיעה בנאשמת. בסופו של דבר המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשמת מע"ת והתחייבות כספית נמוכה שכן משפחת הנאשמת במצב כלכלי קשה.
9. בתסקיר בעניינו של הנאשם תואר הנאשם כבן 51, נשוי לנאשמת ואב לחמישה. הנאשם עובד בנגרות, סובל מסוכרת, יתום מהוריו. הנאשם סיים 12 שנות לימוד. הוא עבד כנגר עם אביו ולאחר פרישת האב החל לעבוד כשכיר בתחום.
10. לנאשם אין עבר פלילי קודם. את העבירה תיאר באופן שלאחר השתתפות בחתונה משפחתית ביקשו ממנו בנות הדוד להסיען לעיר העתיקה להתפלל. בעוד שהבין את הבעייתיות שבהסעתן לישראל, הוא לא העמיק מחשבה ביחס להשלכות מעשיו. הנאשם הביע צער על מעשיו והבין את חומרתם.
11. גם בעניין הנאשם סבר שירות המבחן שהוא מנהל אורח חיים נורמטיבי וכי ההליך הפלילי היווה עבורו גורם מרתיע המגדיל את הסיכוי שהעבירה לא תישנה בעתיד. גם ביחס לנאשם עלתה הדילמה בדבר אי ההרשעה ושירות המבחן מצא שנוכח העובדה שהרשעת הנאשם לא תוביל לפגיעה בו, ניתן להטיל עליו מע"ת והתחייבות כספית נמוכה.

טענות הצדדים

12. בדיון ביום 18.6.20 טענה המאשימה שהנאשם הכין את השב"חיות לשם כניסה אסורה לישראל והסיען לצורך העבירה. אלמלא מעצרו במחסום היה הנאשם משלים את העבירה. הנאשם פגע בערך ההגנה על ביטחון המדינה, שלטון החוק וזכות המדינה לקבוע את הבאים בשעריה. נוכח המצב הביטחוני יש לראות עבירות אלו בחומרה. מתחם הענישה בגין עבירות אלו נע על פיה בין 3-15 חודשי מאסר, ועלך הנאשם ביקשה להטיל 3 חודשי מאסר שיכול ויבוצעו על דרך עבודות שירות, מע"ת, קנס, התחייבות ופסילת רישיון בפועל וכן פסילה על תנאי.
13. באשר לנאשמת ביקשה המאשימה להטיל מע"ת, קנס בסך 2,500 ₪ והתחייבות.
14. ב"כ הנאשמים טענה שנסיונות המקרה הנדון מיוחדות וספציפיות, שכן העבירות נעשו רק בשל רצון בת הדוד הירדנית לבקר בירושלים לאחר שנים רבות. על פיה האירוע לא היה מתוכנן. הנאשמים הינם נעדרים כל עבר פלילי, והביעו חרטה ודי בכל אלו כדי להסתפק במע"ת לשם יצירת גורם הרתעה. עוד נטען כי הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה דובר בנאשמים בעלי עבר פלילי.

דין והכרעה

15. על פי סעיף 40 ב' לחוק העונשין נקבע שהעיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, קרי:

יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

16. כאמור, הנאשם הורשע בעבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, הקובע כי המסיע ברכב תושב זר השוהה בישראל שלא כדין, דינו - מאסר שנתיים או הקנס הקבוע בסעיף 61א(3) לחוק העונשין. שני הנאשמים הואשמו בנוסף בהתחזות לאדם אחר במטרה להונות.

17. עבירות על חוקי הכניסה לישראל פוגעות בריבונותה של מדינת ישראל ובקביעה מי יבוא בשעריה. ראו: ע"פ 617/15 **רשק מונטר נ' מדינת ישראל** (2.4.15). עוד נקבע בפסיקה כי המסיעים, המלינים והמעסיקים את השוהים הבלתי חוקיים, חטאתם עולה משל השוהים הבלתי חוקיים, שכן "חוטאים הם ומחטיאים את הרבים, ומכאן גישת המחוקק שהחמירה עמהם". ראו: רע"פ 3173/09 **מוחמד פראגין נ' מדינת ישראל** (5.5.09).

18. באופן כללי נקבע שבשל הסיכון הביטחוני הרב הנובע מעבירות אלו, מן הראוי להטיל עונשי מאסר בפועל גם אם מדובר באדם מן הישוב אשר עשה מעשיו בתמימות או מחמת צורך דוחק כלשהו. ראו: רע"פ 5198/01 **ח'טיב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(1) 769 (18.10.01). עם זאת, **ברע"פ 3674/04 מוחמד אבו סאלם נ' מדינת ישראל** (12.2.06) נקבע שיש לבחון היטב את נסיבותיו של כל מקרה ומקרה כדי לקבוע את מתחם הענישה ההולם ואין בהלכת **ח'טיב** כדי לקבוע כי בכל מקרה יוטל מאסר בפועל.

19. בבחינת מתחם הענישה שנקבע בגין עבירה זו ניתן לראות שמדיניות הענישה המקובלת והנוהגת בעבירה של הסעת שוהלי ישראל להינהגותו ונענה הנחל ממאסר עלתנאיעד מאסר בפועל לתקופה של מספר חודשי מאסר.

בעפ"ג 1671-09-13 **סאלח נ' מדינת ישראל** (1.12.13) נגזרו על נאשם שהסיע 4 שבח"ים שנת מאסר בפועל, מע"ת, קנס, פסילה בפועל ופסילה על תנאי. ברע"פ 7726/13 **נסאסרה נ' מדינת ישראל** (8.1.14) אישר ביהמ"ש העליון גז"ד בו נגזרו על נאשם בהסעת 4 שבח"ים, ללא עבר פלילי רלוונטי, שבעה חודשי מאסר בפועל, מע"ת, קנס ופסילה בפועל. בת"פ 20655-04-15 **מדינת ישראל נ' רבחי גרדאת** (13.1.16) נקבע שמתחם העונש ההולם בגין כל אחת מעבירות הסעת שבח"י שאינן בנסיבות מחמירות נע ממאסר קצר בפועל (אשר יכול וירוצה בעבודות שירות), ועד 9 חודשי מאסר בפועל. בת"פ 42848-01-15 **מדינת ישראל נ' זהיד חרובי** (1.6.13), במקרה של אדם מבוגר שהסיע קרובת משפחה, נגזרו על הנאשם 30 ימי מאסר בפועל, אשר רוצו בעבודות שירות, 6 חודשי מע"ת, פסילה וקנס.

בת"פ 436-06-15 **מדינת ישראל נ' אסמעיל אבו גודה** (29.6.16) צוין ש"בעת שמדובר בעבירה של הסעת תושב אזור, ללא עבירות נלוות, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לארבעה חודשי מאסר בפועל. ודוק, הכלל הוא שיש להשית על מי שמבצע עבירה של הסעה שלא כדין של תושב זר עונש מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות ורק במקרים חריגים ומיוחדים ניתן להסתפק במאסר על תנאי".

20. ישנם גם חריגים בהם נקבעה אי הרשעה בגין עבירה זו. ראו לדוגמה ת"פ 18089-03-10 מדינת ישראל נ' אסמאעיל אלעמורי (12.07.12).

21. באשר לעבירת ההתחזות, הרי שאין חולק כי זו התלוותה לעבירת ניסיון הכניסה שלא כדין לישראל. בעניין זה אפנה לת"פ 21604-12-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אלעטיא (14.4.19), שאושר בבית המשפט העליון, בו הורחב אודות מתחם הענישה ההולם בגין עבירות שמטרתן לסייע לעבירת ההסעה. באופן כללי ניתן לומר שכאשר עבירות אלו מטרתן לסייע לעבירות הכניסה הן ישוקללו במתחם שייגזר ביחס לכלל העבירות, תוך החמרה במידת מה בעונש שנגזר, אך במידה מועטה.

22. בנסיבות שלפני, בעת שקילת קביעת מתחם הענישה ההולם יש להתחשב בכך שהנאשמים תכננו את מעשיהם טרם ביצעו את העבירה, במטרה להוביל להשלמתה. הנאשמים מכירים את אותן שב"חיות שהסיעו, בהיותן בנות משפחה, ובנסיבות אלו ניתן לקבוע, בהתאם לפסיקה, כי רף החומרה שבמעשה אינו על הצד הגבוה. בנוסף, ובהתאם לתסקירי שירות המבחן שני הנאשמים מבינים היטב את הפסול שבמעשיהם ולא קיים סיכון שיבצעו את המעשים פעם נוספת.

23. לאור האמור אני קובע כי מתחם הענישה ההולם במקרה דנן הינו החל ממאסר על תנאי ו/או צו של"צ ועד מספר חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשמים

24. כעת יש לבחון נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה בהתאם להוראות סעיף 40"א לחוק העונשין, הקובע כי ניתן לתת משקל לנסיבות נוספות במסגרת גזירת העונש המתאים לנאשמים בתוך המתחם.

25. בין שיקולים אלו אתחשב מצד אחד בגילם המבוגר של הנאשמים, במצבו הרפואי של הנאשם, במצבם הכלכלי הדחוק של הנאשמים ובכך שהנאשם הוא מפרנס יחיד של משפחתו. עוד יש להתחשב בכך שאין חולק כי הנאשמים הבינו היטב את חומרת מעשיהם והצרו על כך. בנוסף ראוי לציין את העובדה שאינם בעלי הרשעות קודמות כלל ואין לשניהם עבר פלילי קודם.

26. מאידך עומדת לחובתם חומרתן של העבירות שנעברו, ניסיון ההתחזות וניסיונם להונות את שוטרי המעבר. בהביאי בחשבון שיקולים אלו מצאתי כי יש במקרה דנן, לאמץ את המלצת תסקיר המבחן. התנהלות שני הנאשמים הינה נורמטיבית והם מנהלים חיי משפחה תקינים. הם פעלו במקרה אחד ויחיד בניגוד לחוק. הבאתי בחשבון גם את הודאתם וכן החרטה שהביעו, כמו גם את חלופי הזמן מעת האירוע.

27. כאמור עמדת הצדדים בכל הנוגע לעונש שיש להטיל על נאשמת 2 הינה זהה ותואמת את ההמלצה. אף בעניינו של נאשם 1, ועל אף שחלקו באירוע גדול יותר, ראיתי לקבל את ההמלצה, ולקבוע את עונשו בתחתית מתחם הענישה. זאת עשיתי משום טעמים של אחידות בענישה, בנסיבות בהן המדובר במעשים השלובים זה בזה. לטעמי, הטלת מאסר שירוצה על דרך עבודות שירות יפגע במידה שאינה מבוטלת בשני הנאשמים נוכח מצבם הכלכלי, כפי שפורט בתסקיר.

28. אשר על כן אני דן את הנאשמים לעונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך חמישה חודשים אותו לא ירצו אלא אם יעברו תוך שלוש שנים מהיום על העבירה בה הורשעו בכתב האישום המתוקן.

ב. התחייבות בסך 5000 ₪ זאת למשך 3 שנים מהיום להימנע מביצוע העבירות שבכתב האישום המתוקן.

ג. קנס בסך 1200 ₪ ב-3 תשלומים החל מיום 14.9.2020.

ד. **לנאשם 1 גם:** פסילה על תנאי למשך 3 חודשים שלא יעבור על העבירות שבכתב האישום המתוקן וזאת למשך שנתיים מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשרות המבחן.

ניתנה היום, ב' תמוז תש"פ, 24 יוני 2020, במעמד המאשימה הנאשם ובאת כוחם.